

Ján Adamus

5. pôstna nedeľa – rok

Jn 12. 20-33

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Možno mnohých z vás, keď ste dnes vstúpili do kostola, zarazila podivná dekorácia. Všetky kríže sú zahalené tmavou látkou, oltárny obraz je prekrytý plátnom, na oltároch chýbajú kvety a pred očami máme sochu zbičovaného Krista. Zahalovanie krížov sa koná už mnoho storočí, a aj obnovená liturgia dovolila tento prastarý zvyk ponechať.

Stojíme pred zahaleným krížom, ktorý nám dnes pripomína nielen starodávny zvyk, ale aj súčasnú realitu. Na oltároch obrysy kríža dobre vidieť, ale nevidieť Ukrižovaného, ktorý je celý zahalený fialovou farbou. Možno povedať, že tam je, ale aj nie...

V podobnej situácii sa neraz nachádza naše presvedčenie a obraz Boha v nás. Pred vonkajším svetom je zahalený nejakým panickým strachom, aby nikto nevidel a nevedel, že sme katolíci, že kresťanský žijeme, že pristupujeme k sviatostiam, že sa zúčastňujeme na svätej omši... Neraz ho zakrýva manželka pred manželom, manžel pred manželkou, rodičia pred deťmi, deti pred rodičmi, kamarát pred kamarátom, kolega v práci pred spolupracovníkom alebo nadriadeným, žiak či študent pred spolužiakom... Človek sa vyhýba rečiam o náboženstve, tobôž o vlastnom presvedčení. Nadhadzujú sa frázy ako: o tom nedebatujeme, to je každého súkromná vec, každý si sám sebe najlepšie rozumie... Poznáme to dobre, určite sme takto počuli rozprávať iných, ale možno sme tak niekedy povedali aj my. Medzi ľuďmi vzniklo akési nepísané pravidlo a stanovila sa zásada: pred druhým čo najlepšie zakryť to, čo je vo mne a na mne kresťanské. Celá vec zaváňa pasívnym, bezzásadovým prispôsobovaním sa okolnostiam, prospechárstvom, ústupčivosťou a neúprimnosťou, lebo človek chce byť pred okolím iný, než v skutočnosti je. Samozrejme, že to škodí nielen jeho charakteru, ale aj medziľudským vzťahom, pretože nikdy dobre nevieme, s kým hovoríme a koho vlastne máme pred sebou. Človek sa zahaluje do nepriesvitného plášťa, pričom zahaluje nielen seba, ale aj Krista, ktorého v sebe od krstu nosí.

Jestvuje však ešte aj iné, horšie zahalenie Krista v našom živote a to vtedy, keď ho zastierame vlastným nekresťanským životom. Lebo o svojom presvedčení by človek ani tak nemal hovoriť, ako skôr podľa neho žiť. Ľudia by sa mali o nás dozvedieť pravdu z našich skutkov, konania a postojov. Navždy zostane aktuálny výrok apoštola Jakuba: Viera, ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva. Ukáž mi svoju vieru bez skutkov a ja ti zo svojich skutkov ukážem vieru. Neraz je naše správanie a celý život krajine nekresťanský, hoci na druhej strane možno dokážeme smelo hovoriť o

svojej viere. Je to známy paradox medzi životom a vyznaním, pričom nejedno vyznanie skončí zle pre nedobry a nesprávny život. Vtedy je v nás Kristus opäť zahalený, v tomto prípade však nie dajakou zbabelosťou, ale hriechom. V ničom sa nelíšime od tých, ktorí neuznávajú Boha alebo nerešpektujú žiadne morálne zásady. My ich síce teoreticky uznávame, ale životom popierame.

Kríže v našich kostoloch zostávajú zahalené iba niekoľko dní, presne do veľkopiatočkových obradov. Vtedy, uprostred veľkopiatočkej liturgie, kňaz postupne odhaľuje kríž a pred našimi očami opäť visí Kristus, zmučený a usmrtený pre nás. Vtedy zvykneme v úctivej pokore pred ním pokľaknúť na zem. Otázkou však zostáva: Dokedy zostane zakrytý v našom, v mojom živote? Azda si uľahčíme myšlienkou, že my predsa pred nikým netajíme, čo sme a čím sme. Lenže nezačínajú toto naše pekné vyznanie hriechy každodenného života? Ako ďaleko sme od zvolania apoštola Pavla: Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa?!

Dnešná doba nemá príliš veľký zmysel pre Boha. Nadprirodzené veci sa mu stávajú nereálne, ba mnohí prechádzajú do otvoreného nepriateľstva so všetkým, čo má nejakú spojitosť s Bohom. Preto práve v tomto období začína mohutnejšie znieť požiadavka neznámych cudzincov z evanjelia: Pane, chceli by sme vidieť Ježiša. Mnohí túto žiadosť formulujú celkom inými slovami, ale začínajú akosi bažiť po Bohu. Zostaneme pred nimi navždy zakrytí či už z ľudských dôvodov, alebo pre svoje hriechy?

Mala byť veľkonočná spoveď. Farár sa stretol s bývalým miništrantom Miro, ktorý pravidelne chodieval miništrovať a pravidelne sa spovedával. Kňaz mu hovorí: – Bude spoveď. Prídeš? Kedysi si pravidelne chodieval. – Čo tam pôjdem, hovorí Miro, ja žiaden hriech nemám. – Miro, odvetí mu kňaz, keby nejaká kamera zachytila tvoj život reálne, ako skutočne prebiehal, a potom by ti filmár povedal: Miro, tvoj život bude premietaný pred verejnosťou a milióny ľudí budú sa na neho pozeráť, ale predtým ho premietnem iba tebe a ty môžeš na ňom všetko opraviť, čo sa ti na tomto filme tvojho života nebude páčiť. Povedz, Miro, nemal by si na ňom čo opraviť? Nebolo by tam nič, od čoho by si sa dištancoval, čo by si z filmu vystrihol? Schvaľoval by si všetko, čo si v živote urobil?

Miro sa zamyslel, nepovedal nič, ale uznal, že pán farár má pravdu. Zmyslom spovede je, aby sme odstránili všetko, čo zohyžďuje našu osobnosť, a tým je hriech, ktorý zakrýva Krista nám i svetu. Použijeme dobrú veľkonočnú spoveď na to, aby cez nás aspoň jednému človekovi sa stal Kristus známym, a aby sme mu ho odhalili.

Hodina, keď mal Kristus smäť! Čo všetko musel vytrpieť! Nech je mu náš smäť po spásе útechou v smrtnom zápase.

Nech aj my hlad, smäť cítíme a iba ním sa živíme, aby sa nám hriech zošklivil a duch za čnosťou zatúžil

Presvätým Duchom naplň nás, keď náš v žalmoch nás vrucny hlas; páľavu nášho tela schlad' a daj nám v myslí pookriať.

Vzývajte Syna Božieho, Otca i Ducha Svätého; jediný Bože v Trojici, ty mocný, chráň nás prosiacich. Amen.

Slová otcov púšte

Dvaja starci boli spolu v jednej chyži a nikdy nemali medzi sebou najmenšie hádky. Povedal teda jeden druhému: „Pohádajme sa aj my ako iní ľudia.“ A ten druhý povedal: „Neviem, ako sa možno hádať.“ Povedal mu prvý: „Hľa, položím doprostred tehlu a poviem: Moja je, a ty odvetíš: Nie je tvoja, ale moja. A tak sa budeme hádať.“ A položil tehlu doprostred a keď povedal jeden: „Moja je,“ ten druhý odvetil: „Myslím, že je moja.“ Keď však ten druhý zasa povedal: „Nie je tvoja, ale moja,“ odvetil mu: „Keď je tvoja, vezmi si ju.“ A tak sa už nemali o čo hádať.

Istého brata, kým bol v kláštore, často zachvacoval hnev, a tak si povedal: „Odídem na púšť. Tam nebudem mať s kým sa vadiť, azda vo mne utíchne tá vášeň.“ Odišiel teda a býval sám v jaskyni. Istého dňa naplnil hrniec vodou a postavil ho na zem, a ten sa mu zrazu prevrátil. A keď ho tretí raz naplnil a znova sa mu prevrátil, schytil hrniec a nahnevaný ho rozbil. Keď sa však spamätal, uvedomil si, že ho oklamal duch hnevu, a povedal si: „Tu som sám, a predsa ma premohol hnev. Vrátim sa do kláštora, lebo všade treba bojovať a všade potrebujem trpezlivosť, a najmä Božiu pomoc.“ A tak vstal a vrátil sa do svojho kláštora.

Istý brat povedal opátovi Sisoiovi: „Čo mám urobiť, otče, keď som padol?“ Opát mu odvetil: „Vstaň.“ A on mu odpovedal: „Vstal som a zasa som padol.“ Starec vravel: „A znovu vstaň.“ Keď však brat hovoril, že častejšie padol a častejšie vstal, zvolal starec: „Neprestávaj vstávať, synu.“ Nato sa brat opýtal: „Povedz, otče, až dokiaľ môžem vstávať?“ Tu mu povedal starec: „Kým nezomrieš v dobrom alebo zlom skutku. Lebo v akom skutku bude človek pristihnutý, podľa toho bude súdený.“

Istý starec prišiel k inému starcovi a povedal mu: „Ja som už odumrel tomuto svetu.“ A ten druhý mu odvetil: „Nedôveruj sebe samému, kým nevyjdeš z tohto tela, lebo aj keď vravíš: Už som odumrel, ešte nezomrel diabol, ktorý má nespočítateľné množstvo prostriedkov zla.“

Istému starcovi, ktorý býval v dolnej púšti a zdržoval sa v jaskyni, posluhoval istý zbožný svetský človek. Stalo sa, že syn toho človeka ochorel. I prosil veľmi starca, aby prišiel do jeho domu a pomodlil sa za dieťa. Starec vstal a šiel s ním. On ho však predišiel, vošiel do svojho domu a povedal: „Podťe v ústrety pustovníkovi.“ Keď ich starec videl prichádzať zďaleka so svetlami, zbadal, že idú k nemu. Vyzliekol si teda šaty, hodil ich do rieky a nahý začal prať. Keď to videl ten, čo mu posluhoval, zahanbil sa a začal prosiť ľudí: „Vráťte sa, lebo náš

starac stratil rozum.“ Prišiel k nemu a povedal mu: „Otče, načo si to urobil?“

Preložil z Latinského originálu Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Sviatosť zmierenia:

V našej farnosti bude sv. spoved' za účasti 5 kňazov v sobotu 23.3. v čase 9:30 -11:30.

Prosím, využime túto možnosť a pripravme naše srdcia.

Možnosť sviatosti zmierenia v okolitých farnostiach:

Doľany piatok 22.3. 16:00 – 18:00

Modra sobota 23.3. 15:30 – 18:00

Pezinok nedeľa 24.3. 15:00 – 18:00

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 51 – 75.

Sväté omše po 5. pôstnej nedeli (B) (Gaudete)

18.III. pondelok

upresním v nedelňých oznamoch

19.III. utorok

17:00 *Za † Jozefa Ochabu (1. mesiac od smrti)*

20.III. streda

17:30 *Sv. omša na Štefanovej*

21.III. štvrtok

17:00 *Za † Máriu Hábelovú (1. výročie smrti)*

22.III. piatok

08:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

23.III. sobota

08:30 *Za † Antona Radakoviča, manželku a rodičov*

24.III. Piata pôstna nedeľa - (B)

08:00 *Za farníkov*

Lektori: Pešková Macáková

11:00 *Za † Milana Cetla (1. rok od smrti)*

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

18.III. pondelok	sv. Cyril Jeruzalemský, biskup a učiteľ Cirkvi
19.III. utorok	sv. Jozef, ženich Preblahoslavenej Panny Márie
20.III. streda	sv. Getrúda
21.III. štvrtok	sv. Serapion, pustovník
22.III. piatok	sv. Lea Rímska, vdova
23.III. sobota	sv. Turibius de Mongrovejo, biskup

Slovo na dnes

„V Starom zákone sa skrýva Nový a v Novom sa stáva zrejším Starý.“

svätý Augustín

Pokročilejší by zas podobným spôsobom mohli sledovať ajivé čítania počas všedných dní, v ktorých sa okrem evanjelií čítajú najdôležitejšie texty Starého i Nového zákona. Pravda, ich úloha by bola ťažšia, lebo na svätých omšiach počas týždňa často počúvame selektívne spracované texty, čiže také, z ktorých sa vynechávajú menej dôležité či ťažšie zrozumiteľné pasáže. Dokonca pre obsiahlosť Starého zákona sa pri ich výbere často preskakujú aj celé kapitoly. Zorientovať sa by nám mohol pomôcť liturgický kalendár. No ak by sme tieto čítania sledovali vo svojej Biblii, boli by sme obohatení i novými časťami a zároveň Cirkvou sprevádzaní v tom, čo je pre nás najpodstatnejšie. Ostáva nám len snívať, že by nás kňaz práve počas homílií, či už v nedele alebo počas všedných dní, v krátkosti sprevádzal jednotlivými knihami Biblie, ktoré sa počas svätých omší práve čítajú.

Pre zdatnejších

Možno sa vám po týchto poznámkach ľahšie podarí prečítať celú Bibliu. A možno ste ju nedávno dočítali. Výborne. A povedali ste si: „Fajn, zvládol som ju a mám to za sebou.“ Chyba! Veď teraz, keď ste to najťažšie dokázali, chcete stratiť ovocie všetkej vynaloženej námahy? Bolo by to tak, ako keby sme si spravili vodičský, strčili ho do vrečka a do auta viac nesadli. Každou jazdou sa predsa jazdí stále lepšie, bezpečnejšie, zaujímavejšie! Písmo sa totiž nedá načítať do zásoby, je dobré sa ním nanovo sýtiť každý deň. Tým istým slovom sa mi môže Boh prihovoriť dnes úplne inak ako včera, či pred desiatimi rokmi. Lebo aj keď sa Pánovo slovo nemení, my sa meníme, a preto ho potrebujeme čítať stále nanovo.

„Kto sa chce dostať k jadrú Písma, musí rozlúsknuť škrupinu.“

svätý Hieronym

Isto poznáte hru dáma. Aká je spočiatku ponurá, kým sa z pešiačika horko-ťažko vyseká dáma! Ale keď už máme aspoň jednu dámu, môžeme si chodiť po šachovnici, kadiaľ sa nám zachce. Tak je to aj pri čítaní Písma. Najprv si v ňom musíme krok po kroku prešliapať to najťažšie, čiže čítať ho tak, ako vieme. Cestou vychytáme chyby a naše čítanie sa bude postupne zlepšovať. Až napokon sa budeme môcť v celom Písme pohybovať ľahko, ba lietáť a odhaľovať v ňom bohatstvo súvislostí jedna radosť!

Kvalita čítania

Nie je čítanie ako čítanie. Pre množstvo informácií, ktorými sme dnes doslova zamorení, sme sa naučili čítať veľmi rýchlo. Napríklad noviny čítame niekedy po uhlopriečke, alebo na webovom portáli preletíme iba titulky. V tom lepšom prípade čítame očami, niekedy aj hlavou, ale veľmi málo srdcom. Ako čítať Písmo? Odpoveď je jednoduchá: celou bytosťou. Ako sa však sceliť, to už ide, pravda, ťažšie.

Po vonkajšej stránke si to môžeme precvičiť aj sami. Začneme tým, že prebehneme vybraný text Písma očami, napríklad príbeh o milosrdnom Samaritánovi. Potom sa pokúsime byť pri ňom aj myšlienkami. Do tretice si na skvalitnenie čítania pomôžeme pohybom pier a držaním knihy Písma v rukách. A keď k tomu pridáme aj svoj hlas, a s ním aj sluch, naše vnímanie textu bude ešte intenzívnejšie.

Veď aj študent, ktorý si chce čítaný text dobre zafixovať, neraz si ho nahlas opakuje a do rytmu jeho čítania si dokonca aj kýva rukou či hlavou. Alebo sa s ním môže i prechádzať.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Zanedbávanie dobrého

Na každej svätej omši hovoríme, že ľutujeme hriechy, ktoré sme spáchali myšlienkami, slovami, skutkami a zanedbávaním dobrého. Určite existuje nejaký dôvod, že sa viac sústredíme na hriechy spojené s konaním zlého, a menej na tie, ktoré sme spáchali vynechaním niečoho dobrého, k čomu sme boli pozvaní cez určitú konkrétnu situáciu. Možno poznáte príbeh o človeku, ktorý stál pred Posledným súdom, pred Pánom Ježišom, a hovoril: „Pane, moje ruky sú úplne čisté.“ Odpoveď znela: „Nemáš čisté ruky preto, lebo si konal dobré, čisté skutky, ale preto, lebo si ich nekonal.“ Čisté ruky teda vôbec nemusia znamenať, že človek je bez hriechu.

Čo teda znamená zanedbávanie dobrého? Znamená to, že sme sa dostali do situácie, keď bolo zjavné a jednoznačné, že sme mali nejakým spôsobom konať, no nekonali sme. Niekedy sa vyhováráme: „Ale ja som predsa neurobil nič zlé.“ Zabúdame si spytovať svedomie aj s ohľadom na situácie, v ktorých sme mali zakročiť. Vezmime si napríklad boháča a Lazára v evanjeliu. Boháč síce neurobil nič zlé, ale nevykonal ani nič dobré pre chudobného človeka, ktorý ležal pri jeho dverách a psy mu lízali rany.

Hrešiť zanedbávaním dobrého znamená, že nie sme vnímaví na to, čo sa deje okolo nás, nevyhodnocujeme situáciu s otázkou, čo do nej môžeme priniesť a čím ju dokážeme obohatiť. Predstavme si napríklad spoločnosť, kde sa ľudia rozprávajú jeden z nich klame o osobe, ktorá nie je prítomná. Ja tam sedím tiež a viem, že dotyčný človek hovorí nepravdu. Ak zostanem ticho a neuvediem vec na pravú mieru, pácham hriech. Neublížim neprítomnému vlastným slovom, ale dopustím, aby to urobil niekto iný. Možno kráčam po meste a som svedkom situácie, keď by som mal zavolať políciu alebo zdravotníkov. Samozrejme, sú aj okolnosti, do ktorých človek nemôže vstúpiť osobne pre nebezpečenstvo alebo pravdepodobnosť, že by ich nezvládol, ale privolať pomoc telefonicky môžem za každých okolností. Nikto ma nevidí, nikto nevie, že som ju mal zavolať a neurobil som to. Je to skrytý hriech, ale moje svedomie by mi to malo vždy avizovať: Mal si urobiť niečo dobré a neurobil si to. Mal si zavolať záchranku a nezavolať si ju. Mal si zavolať políciu k bitke v meste a zaváhal si...

Pane Ježišu, prosíme ťa o otvorené oči, čo si všimnú ťažkú situáciu, v ktorej sa niekto nachádza, a prosíme ťa o nohy a ruky, ktoré nám pomôžu urobiť to, k čomu nás pozýva svedomie. Vy kročiť a vykonať potrebné dobro. Aby sme pri vyznaní hriechov mohli povedať: „Áno, žiaľ, zanedbával som konanie dobra, ale učim sa to nerobiť. Chcem ho konať pri každej príležitosti, lebo aj Pán Ježiš povedal: ‚Choďte do celého sveta a ohlasujte evanjelium.‘ A evanjelium sa ohlasuje nielen slovami, ale predovšetkým skutkami, o ktoré sa slová môžu oprieť.“

Jozef †Halcko „A teraz čo II.“

Na minútku

Predstav si

„Leo, idem nakúpiť, hneď som späť.“ „Môžem ísť s tebou?“

„O desať minút sa vrátim. Bojíš sa zostať sám?“

„Och nie! Desať minút určite zvládnem, ale... porozmýšľaj trochu...“

Predstav si, že kým tu nebudeš, pôjde počas filmu reklama a ja dostanem chuť na čokoládu zo skrine v kuchyni. Vyleziem na stoličku, aby som sa dostal ku škatuli na sladkosti, a spadnem, udriem si lakeť o okraj stola a bude mi to trochu krváčať.

Predstav si, že si pôjdem tú krv umyť do kúpeľne, ale zabudnem zavrieť vodovodný kohútik, ako sa mi to často stáva. Kým budem potom pozerat' film, všetko zaplaví voda a začne pretekať aj do bytu pod nami.

Prestav si, že voda sa dostane k elektrickým rozvodom. Všetko sa vypne. Aj televízor. Ja sa vyľakám a pôjdem hľadať sviečku, lebo, ako vieš, baterka je vybitá. V tom zmätku sa pošmyknem na vode a sviečka spadne na záclonu pri stojane na časopisy. Oheň pohltí záclonu, časopisy, knihy, pohovku, perzský koberec, na ktorý máme dávať pozor, ockov písací stôl, jeho počítač a dôležité dokumenty. Všetko! Televízor vybuchne, všade bude dym. Budem zdesený.

Predstav si, že otvorím okno, aby som zavolať pomoc. Kus horiacej záclony spadne na cestu. Práve v tej chvíli bude parkovať pred benzínkou nákladník - cisterna. Horiaci kus záclony spôsobí požiar celej čerpacej stanice.

Predstav si, že začne fúkať vietor a plamene zachvátia sklad plynových bômb v supermarkete za benzínkou. Výbuch zasiahne aj železnicu, ktorá tadiaľ prechádza a kde mi vždy zakazuješ hrať sa. Predstav si, že v tej chvíli pôjde tadiaľ nákladný vlak plný dreva a horľavých výrobkov. Vlak nezastaví a roznesie plamene všade. Všetko vybuchne. Aj požiarňa zbrojnica.

Vieš si to predstaviť? Zhoria lietadlá na letisku a lode v prístave. Celé mesto! Potom sa oheň dostane na vidiek - zhoria gazdovstva, stodoly, sýpky. Potom zachvátia lesy. Tie zhoria, po nich ďalšie mestá, ďalšie sklady, jadrové elektrárne.

Predstav si, že oheň pohltí celú zem. Celú! Horúčava roztopí ľadovce na severnom a južnom póle, hladiny oceánov začnú stúpať a všetko zaplavia. Samozrejme, už nebude všade oheň, ale voda! Všetci sa utopia. My nie, lebo sme na štrnástom poschodí. To je dobre. Ale vieš si to predstaviť? Čistá katastrofa! Mami, to bude koniec sveta!"

„Ale, Leo...“

„Mami, nerob si starosti, budem si dávať pozor, keď si pôjdem vziať tú čokoládu. Sľubujem! Chcel som ti len povedať, že ak ma necháš samého, mohol by som spôsobiť koniec sveta. Potom mi nehovor, že som ťa nevaroval.“

„Leo, aj ja ťa chcem varovať.“

„Pred čím?“

„Nebež do skrine v kuchyni, aby si si vzal čokoládu. Škatuľa na sladkosti je prázdna!“ „Prázdna?“ „Úplne prázdna!“

Predstavivosť je dôležitejšia než vedomosti

(Albert Einstein).

Bruno Ferrero „Posledný list“

Zamyslenia

Agorafóbia

Existuje psychické ochorenie, ktoré sa nazýva agorafóbia (strach z veľkého priestoru). Zdá sa, že touto chorobou trpel cár Peter Veľký. Vždy si dával stavať malé domy s malými izbami. Tá istá choroba sa vyskytuje, žiaľ, aj v dejinách náboženstva.

ALEXANDER MEŇ

Otec Alexander bol pravoslávny kňaz. Zvlášť ruská mládež a inteligencia ho milovali. Ku Kristovi priviedol veľmi veľa ľudí. V roku 1990 ho na lesnej ceste neďaleko od domova niekto zavraždil sekerou. Podnes sa nevie, či vraha najala KGB alebo antisemiti (otec Alexander bol židovského pôvodu). Mal mnoho priateľov aj medzi kresťanmi iných cirkví, zvlášť medzi baptistami a katolíkmi. Veľmi obdivoval napr. brata Rogera Schutza a spoločenstvo v Taizé, ale aj sestru Madeleine, zakladateľku malých Ježišových sestier, a pápeža Jána XXIII. Za totality ho v jeho farnosti pri Moskve tajne vyhľadali Jean Vanier, Jacques Loew, kardinál Lustiger a ďalšie známe osobnosti zo Západu, takže jeho tragická smrť vyvolala veľký zármutok aj mimo Pravoslávnej cirkvi a ďaleko za hranicami vtedajšieho Sovietskeho zväzu.

Vyššie uvedený výrok je prevzatý z interview natočeného pár dní pred jeho smrťou. Spomína tam mladého muža, ktorý niekoľkokrát navštívil zhromaždenie baptistov a prišiel sa k nemu poradiť, či má k nim prestúpiť. Otec Alexander sa mu to nesnažil vyhovoriť, iba naznačil, že práve tak pokojne môže zostať pravoslávny kresťanom a byť pritom otvorený voči kresťanom iných vyznaní. „To je však veľmi nepohodlné!“ odpovedal dotýčaný. Nakoniec sa definitívne rozišiel s pravoslávnyimi a stal sa baptistom. Otec Alexander to komentoval slovami: „Vidíte, tento chlapec nemohol inak, ako stať sa buď baptistom, ktorý neuznáva pravoslávnych, alebo pravoslávny, ktorý zlorečí baptistom. Potreboval svoje malé útočisko. (Tu pokračuje citovaný výrok v záhlaví).“

Rád tiež citoval metropolitu Platóna z Kyjeva, ktorý už viac ako pred sto rokmi vravieval, že „naše ploty, našťastie, nedosahujú až do neba“. A keď sa ho niekedy pýtali, prečo teda on sám neprestúpi ku katolíkom, odpovedal: „Podľa mňa je len jedna Kristova Cirkev. Myslím si, že by to nemalo veľký význam.“

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku